

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες στην παρούσα υπόθεση επιδιώκουν την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, με την οποία εγκρίνεται η ενίσχυση που παρέσχε το Ηνωμένο Βασίλειο, υπό τη μορφή «έκτακτης βοήθειας», στην «British Energy Plc» (στο εξής ΒΕ), παραγωγό ηλεκτρικής ενέργειας στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η κύρια πηγή της για την παραγωγή ηλεκτρισμού είναι η πυρηνική ενέργεια.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη καθ' όσον δεν εκτίμησε ορθά αν η ενίσχυση δικαιολογείται λόγω σοβαρών κοινωνικών λόγων και αν το ύψος της ενίσχυσης περιορίστηκε πράγματι στο απολύτως αναγκαίο, σύμφωνα με το σημείο 23 (ε) των κοινοτικών κατευθυντήριων γραμμών για την παροχή κρατικών ενισχύσεων με σκοπό τη διάσωση και αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων⁽¹⁾.

Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η καθής εσφαλμένα έκρινε ότι, χωρίς την επίδικη ενίσχυση, η ΒΕ θα πτώχευε και θα έπρεπε να αναστείλει τη δραστηριότητα της, χωρίς προηγουμένως να εξετάσει αν η θέση της ΒΕ σε ειδικό καθεστώς αποτελεί κατάλληλη εναλλακτική λύση που θα συνεπαγόταν τη χορήγηση μικρότερης ενίσχυσης, ούτε τη δυνατότητα κλεισίματος μόνον ενός ή ορισμένων εγκαταστάσεων, αντί του κλεισίματος όλων.

Επιπλέον, οι προσφεύγουσες διαφωνούν με την κρίση της Επιτροπής ότι τα πυρηνικά εργοστάσια δεν είναι δυνατόν να παροπλισθούν και ότι οι εγκαταστάσεις της ΒΕ δεν είναι δυνατόν να κλείσουν χωρίς να ανακλύσουν σοβαρές ανησυχίες για την ασφάλεια των πυρηνικών εγκαταστάσεων.

Τέλος, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή εσφαλμένα έκρινε ότι το κλείσιμο των εργοστασίων της ΒΕ οδηγεί σε απώλεια του 20 % του δυναμικού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, με αποτέλεσμα να απειλείται η ασφαλής παροχή ενέργειας, και ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν έλαβε υπόψη τη μειωμένη επίπτωση στο δυναμικό παραγωγής που θα είχε το κλείσιμο ενός ή ορισμένων μόνο από τα εργοστάσια της ΒΕ.

(¹) ΕΕ 1999, C 288, σ. 2.

Προσφυγή του Michael Cwik κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-157/03)

(2003/C 184/84)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Michael Cwik, κάτοικος Ternvuren (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoest, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή, στις 30 Απριλίου 2003, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Γραμματέα της 13ης Ιουνίου 2002, η οποία επιβεβαιώνει, χωρίς τροποποίηση, την έκθεση βαθμολογήσεως του προσφεύγοντος για

την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1997 έως τις 30 Ιουνίου 1999·

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Ιανουαρίου 2003, η οποία απέρριψε τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 13 Σεπτεμβρίου 2002·
- να υποχρεώσει την καθής να του καταβάλει αποζημίωση 10 000 ευρώ·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων είναι μόνιμος υπάλληλος στη Γενική Διεύθυνση II της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Με καθυστέρηση σχεδόν δύο ετών, καταρτίστηκε για τον προσφεύγοντα έκθεση βαθμολογήσεως για την περίοδο 1997/1999. Η εν λόγω έκθεση επιβεβαιώθηκε από τον δευτεροβάθμιο βαθμολογητή.

Κατά τον προσφεύγοντα, η Επιτροπή διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως καθώς και κατάχρηση εξουσίας κατά την κατάρτιση της εκθέσεως αυτής. Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων διατείνεται επίσης ότι η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς το άρθρο 43 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, πράγμα που συνεπάγεται πλημμέλεια της διαδικασίας. Τέλος, η καθής δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει.

Προσφυγή της Scania AB κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Μαΐου 2003

(Υπόθεση T-163/03)

(2003/C 184/85)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Scania AB, με έδρα στο Södertälje, Σουηδία, εκπροσωπούμενη από τον κ. S. Pappas, δικηγόρο, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Μαΐου 2003, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Merger Task Force (ομάδα ελέγχου συγκεντρώσεων) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 4ης Μαρτίου 2003·
- να ακυρώσει την απόφαση της Merger Task Force (ομάδα ελέγχου συγκεντρώσεων) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 16ης Απριλίου 2003·
- να ακυρώσει την απόφαση της Merger Task Force (ομάδα ελέγχου συγκεντρώσεων) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 24ης Απριλίου 2003·
- να ακυρώσει την άρνηση της Επιτροπής να αναθεωρήσει το σχέδιο για την εκχώρηση των μετοχών της Scania που κατέχει η Volvo και να επιβάλει την άμεση εκχώρηση, όπως είχε ζητηθεί κατά τη συνάντηση της 20ής Φεβρουαρίου 2003 και διατυπωθεί σε επιστολή της 21ης Φεβρουαρίου 2003·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι κατασκευαστής φορτηγών και λεωφορείων. Με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή αρνήθηκε να επιβάλει άμεση εκχώρηση των μετοχών της Scania που κατέχει η Volvo και αρνήθηκε να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα τους εμπιστευτικούς όρους που διέπουν την εκχώρηση των μετοχών της Scania που κατέχει η Volvo, όπως ορίζεται στην απόφαση AB Volvo/Renault Véhicule Industriel (VI). Βάσει των εν λόγω αποφάσεων της Επιτροπής, η AB Volvo κατόρθωσε να διατηρεί δεσπόζουσα θέση έναντι της Scania επί τέσσερα σχεδόν έτη.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα επικαλείται τα άρθρα 8, παράγραφοι 4 και 6, και 13, παράγραφος 8, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων ⁽¹⁾.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 6 του κανονισμού περί συγκεντρώσεων. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή έπρεπε να ανακαλέσει την απόφαση Volvo/Renault και να επανεξετάσει τους όρους της εκχώρησης. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει η Volvo παρέβη τις υποχρεώσεις της σχετικά με την εκχώρηση, καθώς συμμετείχε στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων της Scania.

Η προσφεύγουσα προβάλλει επιπλέον ότι η Επιτροπή έπρεπε να αποκαλύψει στη Scania τις πληροφορίες για τους εμπιστευτικούς όρους που είχαν εγκριθεί σχετικά με την εκχώρηση, όπως οριζόταν στην απόφαση Volvo/Renault (IV).

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι αποτελεί ευθέως εμπλεκόμενο μέρος στο οποίο η Επιτροπή θα έπρεπε να επιτρέψει την πρόσβαση στις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην απόφαση Volvo/Renault.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τυχόν παράταση για την ολοκλήρωση της εκχώρησης, από το 2003 για το 2004, δεν μπορεί να είναι αυτόματη, αλλά πρέπει να εξεταστεί και να αιτιολογηθεί από την Επιτροπή.

⁽¹⁾ Κανονισμός του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 4064/89 της 21ης Δεκεμβρίου 1989, περί ελέγχου των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 257, σ. 13).

Προσφυγή της Ampafrance SA κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, που ασκήθηκε στις 8 Μαΐου 2003

(Υπόθεση T-164/03)

(2003/C 184/86)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία Ampafrance SA, με έδρα το Cholet (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από την Cristina Bercial Arias, δικηγόρο, άσκησε στις 8 Μαΐου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινο-

τήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς.

Ο αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν η Johnson & Johnson GmbH.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει ή να αναθεωρήσει εν μέρει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του καθού της 4ης Μαρτίου 2003, που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας R 220/2002-1, όσον αφορά τα μέρη της αποφάσεως όπου δεν έγιναν οι αξιώσεις της, και, συνεπώς, να κρίνει ότι οι «απορροφητικές πάνες από υδρόφιλο βαμβάκι» δεν ταυτίζονται με τα προϊόντα του γερμανικού σήματος «bébé» υπ' αριθ. 1 168 346, ότι δεν υφίστανται ομοιότητες κανές να συνεπιφέρουν κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ των σημάτων «bébé» και «monBébé» (λογοτύπου) και ότι πρέπει να καταχωρηθεί πλήρως η αίτηση κοινοτικού σήματος υπ' αριθ. 297 309.

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση Ampafrance SA κοινοτικού σήματος:

Σήμα προς καταχώριση:

μικτό σήμα, λεκτικό και εικονιστικό, «monbébé» — αίτηση καταχώρισεως υπ' αριθμ. 297 309, κατατεθείσα για τα προϊόντα των κλάσεων 3, 5, 8, 10, 11, 12, 18, 20, 21, 22, 24, 25 και 28

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος:

Johnson & Johnson GmbH

Αντιταχθέν δικαίωμα επί σήματος ή διακριτικού γνωρίσματος:

το εθνικό σήμα «bébé», καταχωρηθέν για προϊόντα των κλάσεων 3, 16, 24

Απόφαση του τμήματος ανακοπών:

Απόρριψη της ανακοπής

Απόφαση του τμήματος προσφυγών:

Εν μέρει ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και εν μέρει απόρριψη της αιτήσεως καταχώρισεως όσον αφορά ορισμένα προϊόντα όπως σαπούνια κ.λπ.· κατά τα λοιπά, απόρριψη της προσφυγής

Λόγοι ακυρώσεως προβαλλόμενοι με την παρούσα προσφυγή:

εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 (κίνδυνος συγχύσεως).